

Máltán jártam és tanultam

Beszámoló az LLP/Erasmus adminisztratív személyzeti mobilitási program támogatásával folytatott angol nyelvi tanulmányokról és utazásról

2013. május 24. – 2013. június 12.

Fogadó intézmény: Elanguest English Language School, St. Julians, Malta

Illi Zoltán

Pécsi Tudományegyetem Általános Orvostudományi Kar Tanulmányi Hivatal

2008 szeptemberében, amikor a PTE Orvostudományi Karának munkatársa lettem, az első napokban még nem volt egyértelmű, pontosan melyik program hallgatóival fogok naponta találkozni, kikkel leszek rendszeres kapcsolatban, kiket kell majd folyamatosan segítenem a tanulmányaik során, hogy tiszta képet kapjanak a Kar által biztosított tanulmányi lehetőségekről, és ne tévedjenek el az adminisztráció útvesztőiben. Néhány nappal később, amikor világossá vált, hogy az angol program hallgatóinak segítése lesz a feladatomban, enyhe borzongást éreztem, hisz tudtam, hogy angol nyelvtudásom komoly frissítésre szorul, hisz már régóta csak alkalmanként volt lehetőségem használni a nyelvet. Az utóbbi években ezért megragadtam a kínálkozó nyelvtanulási lehetőségeket, nyelviskolába jártam és otthon autodidakta módon tanultam angolul, könyveket olvastam, s ha volt lehetőségem, ismerőseimmel angolul beszélgettünk. Azonban így is felületesnek és kevésnek éreztem a nyelvtudásomat, szerettem volna tovább csiszolni.

Először két évvel ezelőtt hallottam arról a lehetőségről, hogy az Erasmus támogatja az Egyetem adminisztratív dolgozóinak külföldi nyelvtanulását, mikor munkatársam töltött két hetet az Egyesült Királyságban s utóbb lelkesen számolt be a tapasztalatairól, illetve hogy mindezt a program támogatásának köszönhette. Ekkor gondolkodtam el először, milyen jó lehetőséget kínál az Erasmus. Így, amikor tavaly ősszel újra értesültem róla, hogy be lehet adni a pályázatot, nem sokat haboztam. Bár csak 1 hetem volt a pályázat beadásának határidejéig, összegyűjtöttem a szükséges dokumentumokat: a választott nyelviskola fogadónyilatkozatát, a várható költségeket igazoló papírokat, s a Hivatal vezetőjének támogató nyilatkozatát. A pályázat beadása után néhány héttel megérkezett a titkon remélt pozitív válasz, juhé!)

A készülétek megtétele közben a hónapok, mint napok teltek, s az utazás ideje, huss, eljött! Amilyen valóságosnak tűnt még március-áprilisban is a közelgő utazás, olyan valóságosan emelkedett el velem a repülőgép a kifutópályáról május utolsó előtti péntekén. A landolással egy összképben hasonló, de a részleteiben a honitól eltérő környezetbe érkeztem: Málta évente 1-2 millió látogatót, köztük körülbelül 90 ezer angol nyelvtanulási céllal érkező külföldit fogad, mely jelentősen meghatározza képét. A szigetország lakossága hozzávetőlegesen mindössze 400 ezer fő, így a turisták és a rengeteg külföldi munkavállaló - bár az év különböző hónapjaira elosztva érkeznek – hatására az utca bábeli zűrzavar képét mutatja, a szó eredeti értelmében: spanyol, német, orosz, angol, román, bolgár, francia, olasz, skandináv szavak foszlányai jutnak a látogató fülébe a sémi nyelvű máltaiak beszélgetéseivel fűszerezve, s megspékelve felismerhetetlen nyelvű fekete bőrűek diskurzusával.

A származási sokszínűség a nyelviskolában is tetten érhető volt: fiatal és korosodó hollandok, németek, osztrákok, franciák, spanyolok, oroszok, olaszok, brazilok, törökök látogatták az órákat,

melyeken részt vettem, a délelőtti tanító tanárom walesinek, a délutániak félig máltainak, félig briteknek vallották magukat, miután életük egy részét angolhonban töltötték.

A nyelvtanfolyam csak hétfőn kezdődött, így hétfőn és a későbbi hétfőken is a környezettel és a kultúrával ismerkedtem: a gyönyörű tenger által körbevett sziget szép és nevezetes helyeit vettem sorra. A kicsiny Valletta mediterrán típusú, de angolos bejáratú és erkélyű házai közt bókászva eljutottam többek között a Nagymesteri Palotába, ahonnan a nagymesterek évszázadokon keresztül irányították a sziget életét; a gyönyörű Szent János katedrálisba, amelynek padlója az eltemetett lovagok színes márvány sírfeleleinek szöveteként terül el a szemlélő lába alatt; a kőkori ember emléket felidéző Archeológiai Múzeumba; a mediterrán klímára jellemző kopár tájban üdítőleg ható Barrakka kertekbe. A látnivalók nem korlátozódnak a fővárosra: Rabat szűk sikátorai, a marsaxlokki halászbárkák, a hagar qim-i és a tarxien-i kőkori templomok, a mostai dóm, a szomszéd szigeten, Gozo-n látható rabati citadella mind a helyi történelem és kultúra gazdagságáról, változatosságáról tesznek tanúbizonyságot. A szigetek – melyek közül a három legnagyobb, Málta, Gozo és Comino vannak leginkább a köztudatban – természeti szépségekben is bővelkednek, a tengerbe nyúló Azúr ablak, a Gomba szikla, a cominoi Kék lagúna színei felejthetetlenek az oda ellátogatóknak. A táj a városok között utazva is emlékezetes: dimbes-dombos, Gozon hegyes-völgyes vidék, mely a közép-európai tájhoz szokott szemnek kopárnak hat, de a helyiek által ültetett leander- és kaktuszok, olajfa-, szőlő- és hagymaültetvények, pineák meggyőznek arról, hogy a helybeliek feltalálják magukat s a meglehetősen kevés csapadék mellett is hatékony gazdálkodást folytatnak a klímát jól tűrő növényfajtákkal foglalkozva. A tájkép esszenciája a tenger, mely a szigetek majd minden pontjáról látható. Hirtelen mélyülése miatt a part a legtöbb helyen sziklás, mely hol laposan emelkedik ki, s csak messzebb emelkedik dombbá, hol magas szirtként tornyosul a hullámok fölé. Homokos parton fürdeni csak kevés helyen van lehetőség.

A hétköznapiak sem voltak hétköznapiak: a nyelviskolában a napi munkahelyi rutin végzése helyett emberek tucatjaival ismerkedtem meg és beszélgettem, természetesen angolul, hisz az volt a közvetítő nyelv és annak tanulása érdekében választottuk a nyelviskolát is. Az intenzív nyelvtanfolyam napi négy és fél órás tanulást jelentett az iskolában, közben kétszer harminc perces szünettel, illetve szerdánként plusz egy hatvan perces ráadás órával, mely a nyelviskola ajándéka volt. A második héten, mivel pénteken egy korábbi felkészésre emlékeztek nemzeti ünneppel, a tanítási napokon hosszabbak voltak a tanórák, hogy pótolják a pénteken kieső időt. A délelőtti kétszer másfél órás tanórák a nyelvtani szabályok tanítására, begyakorlására, kiscsoportos munkára és ezek során folytatott beszélgetésekre helyezték a hangsúlyt, míg a délutáni foglalkozások elsősorban a szóbeli

készségeket fejlesztették. A házi feladatok, melyeket minden nap kaptunk, az órákon tanult nyelvtani és szótári ismeretek megszilárdítását szolgálták, így estére sem maradtunk feladat nélkül – ezeket azonban már a szálláson, vagy a tengerparton oldottuk meg. Esténként, a házi feladat megoldása után a máltai konyha kulináris tapasztalataim bővítésére is remek lehetőséget nyújtott: a hagyományosan elkészített nyúl, a kaktuszgyümölcsből készített lekvár, a sokféle tengeri étel és számtalan egyéb, itthon nem lelhető étel, illetve egy-egy pohár finom bor mellett alkalmanként lehetőség nyílt beszélgetni helybeliekkel vagy más országokból származó turistákkal is.

Amikor az utolsó tanítási napon átvettem a tanfolyam elvégzését igazoló dokumentumot, egyszerre voltam szomorú és örömmel teli: sajnáltam, hogy a következő héten már nem fogom koptatni az iskola - mely úgy érzem, nagyon sokat javított nyelvi kifejezőképességemen és segített megszilárdítani bizonyos nyelvtani szabályok alkalmazását a beszédemben és egyéb alkalmazásban - székeit, ugyanakkor örültem, mert nagyon fárasztónak éreztem a folyamatos tanulást úgy, hogy a szabadidőmben programot szerveztem. Természetesen azért a hátra lévő négy napot is ki kellett használni, melyeken a feljebb már említett helyekre tettem kirándulást.

Most, amikor a beszámolót írva visszagondolok az ott töltött két és fél hétre, csak örömet és hálát érzek, amiért ilyen lehetőségben volt részem, s ezúton is szeretnék köszönetet mondani az Erasmus program munkatársainak és mindazoknak, akik lehetővé tették számomra ezt a csodálatos utazást és egyben nagyon hasznos nyelvtanulási és ismerkedési lehetőséget.

Pécs, 2013. június 14.